mala kät näggema, mis risti- ja häddaga muud ei tahha, kui önnistada ja meid ennese jure tömmata.

Mönne näddala ollin ma raskeste maas olnud, agga Jummal pöras minu taggasi ellu pole. Essimenne ue hakkawa terwisse pääw olli pühhapääw Jani kuus. Päike paistis selgeste ja kossutas omma sojaga noort rohtu, köik mailm näitis römus ollewad. Akken tehti mulle lahti ja istusin selle liggi mahha. Toast ma weel ei tohtinud wälja minna, siis ommeti tahtsin emalt nüüd jälle tähhele panna, mis silmad kaua ep olnud näinud. Oh kui wägga tuim ollin ma terwisse ajal Jummala teud mailmas näggema, unnustasin Loja peale mölda ja tedda kita. —

Et kirriku te äres ellasin, läks pühhapäwasel hommikul innimessi öige tihti möda. Süddamelik röom olli mul neid nähhes ja terretades. Agga mo südda öhkas: „Oh et ma teiega wöiksin pühha kotta minna!“ — Kirriku kellad hakkasid hüüdma ja jälle piddin mötlema: „millal saan ma teie hüüdmisse järrel tulla, armsad kellad, hüüdja heäled! — Ma ei wöi käia, agga — wata — sedda ma wöin tehha: ma tahhan waimus ossa wötta koggudusse Jummalatenistusest! Kui wiimne kella löminne löppeb ja koggudus hakkab laulma, siis minna loen siin laulu-ramatust armsaid salmisid! kui jutlust petakse seal, siis minna loen

peatükki Piibli ramatust!“ Nönda mötlesin ja pannin ramatud laua peale ennese ette walmis, agga ni kauaks kui kellad hüüdsid toetasin pead wasto aknat ja pannin silmad kinni puhhates ja odates. Mo mötted, wirgumad kui mo ihho liikmed, läksid pea wälja. Tulletasin mele köik majad, mis kirriku te äres seisawad, köik puud mis seal kaswawad; tullin omma möttes kirriku wärrawa jure, näggin rahwa hulka, mis sealt sisse läks. Siis olli mul nagu läksin isse ka sealt läbbi kirriku ajale. Tahtsin ka kirriku sisse minna, agga ei wöinud paigalt likuda otsekui olleks näggemata wäggi mind seal kinni piddanud. Palju rahwast läks minnust möda, köik pühhapäwa ehtes; minna piddin seisma ukse ees. Weel tullid mönned, kes wibinud, needki ruttasid sisse, mind ükski jäeti öue. Siis wast sain tunda, et ma ei olnud ükski, waid teine olli weel minnu jures. Ma ei tea kes se olli, agga ta olli teist näggu ja teist wisi kui muud minnu nähtud innimesed. Se räkis mulle nüüd nönda: „oh sa waene innimenne! Jummala armu läbbi olled praegu surma wärrawa jurest taggasi pöördud. Ja nüüd weel seisma, enne kui Jummala kotta lähhäd! mötle enne weel, kui mittu korda sa siin olled wöinud omma taewast Issa tenida, agga polle tahtnud sedda ikka Waimus ja töes tehha! Hakka Jummala heldust mele tulletama, — muidu langed